

Disney

Lees ook in de A Twisted Tale-serie:

EEN EEUWENOUDE VERHAAL
EEN NIEUW BEGIN

Als
in een
droom

A TWISTED TALE

LIZ BRASWELL

VERTAALD DOOR SANDRA C. HESSELS

BIG BALLOON
PUBLISHERS

Ooit liep ik door een eindeloos en donker bos. Nee, ik meen het, het was echt eindeloos! In een heel andere wereld! Ik dwaalde er genadeloos lang in rond, helemaal in mijn eentje. Mijn echtgenote is jaren geleden gestorven, weet je. Ik weet niet waar mijn oudste zoon was gebleven. Mijn jongere kinderen zaten veilig thuis, denk ik.

Ooit waren we allemaal samen, in een kasteel, weet je. Maar de dingen veranderen. Echtgenotes sterven en oudste zoons groeien op en gaan achter prinsessen en boerenmeisjes aan, en rijden dan voorgoed van je vandaan...

– Koning Hubert

Er was eens een draak

Een draak was dood.

Een reusachtige zwart-paarse, vuurspuwende draak, afkomstig uit de diepste krotten van de hel, lag ergens vlak buiten het kasteel – dood. Doorns vielen als regendruppels van de kantelen en maakten wonderbaarlijk prettige, houtige geluiden toen ze op de binnenplaats terechtkwamen. Er gebeurden opeens vele vreemde en afschrikwekkende dingen met een eeuwenoude burchttoren die de afgelopen zestien jaar al voldoende buitengewoons had moeten doorstaan.

De knappe prins had de draak gedood met hulp van de drie rare kleine feeën achter wie hij nu aan liep. Zonder hen zou hij helemaal niets hebben bereikt.

Zonder hen zou hij het zwaard nooit met magische precisie op die ene plek hebben kunnen krijgen waar het beest zwak genoeg was om het te doden. Zonder hen zou hij dat betoverde zwaard nooit hebben gehad. Zonder hen zou hij nog steeds langzaam weggroten in de kerker van de kwaadaardige fee, ongeduldig afwachting tot er honderd jaar zouden zijn verstreken, waarna hij – als een strompelende, oude man – de betovering van zijn ware liefde kon verbreken.

Die draak bleef als een mug door zijn achterhoofd zoe-men. Een gedode draak zou toch íéts moeten voorstellen. Er zou een soort pauze moeten zijn, een ogenblik van verbijsterde stilte waarop hij en de feeën en alle anderen die toekeken even op adem kwamen en stilstonden bij de onvoorstelbare heldendaad die zojuist was afgeleverd. Hij had niet de illusie dat hem alle eer toekwam, maar dan nog: hij was een prins, het ging om een draak, de draak was nu dood... hoorde er dan niet een soort onderbreking te zijn? Of íéts?

En bovendien. Er waren nog wat onbeantwoorde vragen over die draak en zijn dood. Het vuur, bijvoorbeeld. Het had ernaar uitgezien dat de draak het grootste deel van het bos in vlammen had laten opgaan. Woedde die brand nu nog? Zou het vuur overslaan naar de houtachtige doornstruiken die het kasteel en het dorp omringden? Was deze hele plek één groot vreugdevuur dat elk moment kon ontploffen?

Was er eigenlijk wel een drakenlichaam achtergebleven, of was dat terugveranderd in Malafide?

Had hij gevochten met een draak die tijdelijk een feeën-gedaante had aangenomen, of had de fee zich veranderd in de draak?

Was het beest echt afkomstig uit de hel? Of was dat grootspraak van de fee geweest?

Toch liep hij verder de trap op in het stille, sluimerende kasteel. Het meisje dat was voorbestemd om honderd jaar te slapen, was pas een paar uur buiten bewustzijn, samen met de rest van haar koninkrijk. De lucht hier binnen had

ondertussen al die koele, muffe geur die je normaal gesproken associeerde met de slaapkamers van mensen die weinig meer bewogen: heel erg oude overgrootmoeders, bijvoorbeeld.

De feeënvleugels wierpen kleine tornado's van oprukkend stof op.

De draak vervaagde in zijn gedachten nu hij streed tegen de vreemde aanwezigheid van een magische slaap. De spreuk van de goede feeën had zelfs invloed op mensen voor wie hij niet bedoeld was. Duistere, slecht verlichte gangen gaven hem des te meer het gevoel dat hij zich zwemmend door het kasteel bewoog en zich met zijn benen afzette in de richting van de zon.

Want dat was wat hij had bereikt door die draak te verslaan: het meisje – de verpersoonlijking van het zonlicht.

Die eerste keer had hij haar gezien in een zonnestraal. Ze danste en zong op een open plek in het bos en haar gouden haar glinsterde terwijl het om haar heen zwierde. Haar stem was de essentie van een gelukkige, zonnige dag die in melodievorm was gegoten. Ze was op de puntjes van haar tenen zo gewichtloos als gouden stofdeeltjes die in een slaperige zonnestraal omhoog zweefden naar het plafond.

Het zou nu niet lang meer duren voor hij het meisje zou kussen, de betovering zou verbreken en het meisje wakker zou maken – iederéén wakker zou maken – en dan konden ze trouwen en leefde iedereen nog lang en gelukkig.

Of zoiets. De feeën waren niet heel erg duidelijk geweest toen ze spontaan aan hem verschenen, hem bevrijdden en

hem hielpen de draak te doden, om hem vervolgens voor te gaan deze trap op.

Op een of andere manier had het meisje van de open plek iets te maken met de feeën en heksen en draken en kastelen – dit bekende kasteel, waar hij als kind naartoe was gebracht om een bezoekje te brengen aan de kwijlende baby met wie hij ooit zou trouwen. Want het meisje uit het bos bleek diezelfde prinses te zijn. Niet dat het voor de prins veel uitmaakte; hij zou zo alle tradities uit het raam gooien om met een boerenmeisje te trouwen als dat zijn ware liefde was.

Alleen was dit voor alle betrokkenen wel een heel stuk eenvoudiger.

Toen hij haar slaapkamer betrad, schoof hij ook deze gedachten op hetzelfde mentale hoopje als waar de draak al lag.

Want hier was zijn schone slaapster; en ze was beslist geen boerenmeid. Ze lag gekleed in een gewaad voor een prinses; het was alsof hij altijd al had geweten dat ze er een was. Ze droeg een jurk in een stralende, hemelsblauwe kleur, met witte vleugels van stof vlak boven haar schouders. Ze leek net een engel. Haar lippen waren gesloten, maar niet opeengeperst, en ze lag er droomloos bij, zonder enige spanning van welke emotie ook.

Phillip bleef even staan, overweldigd door haar schoonheid.

Maakte een van de feeën een geluid? Voelde hij een of andere kracht van buitenaf die hem maande op te schie-

ten? De draak was dood, er lagen duizenden antwoorden te wachten, en hier lag een slapend meisje dat maar al te graag weer wakker wilde worden.

Hij knielde neer en drukte zijn lippen heel zachtjes op de hare.

Meteen voelde hij zijn knieën knikken.

Hij viel. Zijn hoofd raakte de zachte spreij en satijnen kussens op haar bed.

Zijn laatste gedachte, voordat slaap en de dromen van een ander hem overspoelden, was:

Die verdomde draak.

Heeft iemand gecontroleerd of dat beest ook echt dood was?

Nog lang en gelukkig, herziene versie

Lang, lang geleden waren er een koning en een koningin die over hun koninkrijk heersten zoals hun voorouders dat hadden gedaan... maar met nóg iets minder wijsheid. Ze jaagden in de donkere wouden op eenhoorns tot die waren uitgestorven. Ze verbanden alle wijze oude mannen en vrouwen, heksen en kluizenaars, priesters en sjamanen die hen adviseerden om een verstandiger pad te volgen. Ze organiseerden uitbundige feesten voor de koningen en koninginnen van naburige landen, ook al ging het kasteel daar bijna door failliet – waardoor ze nog hogere belastingen eisten van de armen. Vervolgens keken ze met begerige blikken naar diezelfde naburige landen en wilden niets liever dan meer hebben voor zichzelf. Maar aangezien het voornamelijk vreedzaam land was, konden ze niet terugvallen op hun leger.

Na enige jaren zette de koningin een meisje op de wereld, wat nogal een teleurstelling was, aangezien ze graag een prins hadden gehad die het koninkrijk zou erven en op een dag koning zou zijn. Gelukkig was het meisje heel knap en zacht van aard, met een stralenkrans van gouden haren

waardoor ze net een engel leek. Iedereen die de babyprinses zag, was meteen helemaal weg van haar.

Voor de naamgevingsceremonie van baby Aurora nodigden de koning en koningin iedereen uit die ze maar kenden, onder wie de drie kwaadaardige feeën die in de duistere gebieden van het land woonden. Elke gast deed zich tegoed aan heerlijke lekkernijen die warm werden gehouden onder gouden stolpen, en iedereen at met een gouden mes en een gouden vork. Alle genodigden voor dit feestmaal mochten hun gouden bestek mee naar huis nemen, en zo ook de met juwelen ingelegde drinkbekers waarin heel oude, kostbare wijn werd geschonken.

En alle gasten gaven de knappe kleine baby een geschenk: een sneeuwwitte pony, kussens van fluweel en zijde, speelgoed dat door de vernuftigste dwergen met de hand was gemaakt.

Toen was het de beurt aan de drie kwaadaardige feeën.

‘En hier is ze dan, zoals beloofd,’ zei de koning.

‘Nu is het tijd voor jullie geschenken,’ zei de koningin.

De eerste fee liet een kwaadaardig lachje horen. ‘Hmm. Wat dacht je van schoonheid? Ze kan net zo goed een knap gezichtje hebben, ook al zal ze voor altijd en eeuwig ons slaafje zijn.’

De tweede fee zei: ‘Ik zal haar het geschenk van zang en dans geven. Wie weet kan ze ons daar later mee vermaken.’

De derde fee zei: ‘Ik geef haar ouders de macht waar ze zo naar verlangen en de bovennatuurlijke hulp die ze nodig hebben om al hun hartenwensen in vervulling te laten

gaan. En op haar zestiende verjaardag zullen wij de prinses komen opeisen.'

De drie kwaadaardige feeën giehelden en hun gelach schalde verontrustend door de ruimte.

'Nee!'

Verborgen tussen alle gasten was een van de laatst overgebleven góede feeën van het koninkrijk, die zich sinds alle verbanningen heel erg op de achtergrond had gehouden.

'Mijnheer, milady,' zei Malafide, die naar voren kwam. Ze was een indrukwekkende gedaante, jong en bevallig. 'Dit kunnen jullie niet maken. Jullie kúnnen je kind niet verkopen aan dit soort figuren.'

'Ik dacht dat we jouw soort allang het land uit hadden gezet,' zei de koning grommend. 'Bemoei je niet met koninklijke zaken, heks. Die gaan jou niets aan.'

Malafide keek bedroefd neer op de hulpeloze, kleine baby die nog steeds glimlachte ondanks alles wat er om haar heen gebeurde.

'Arm kind,' mompelde ze. 'Mijn krachten zijn niet zo sterk dat ik deze kwaadaardige overeenkomst ongedaan kan maken. Niet zoals de zaken er nu voor staan. Maar ik zweer op mijn eigen leven dat ik terug zal komen om alles recht te zetten. Op je zestiende verjaardag zullen goedheid en edelmoedigheid terugkeren in dit ellendige koninkrijk.'

En toen verdween ze in een wolk van groene rook.

Naarmate de tijd verstreek in dit ellendige koninkrijk werd de kleine prinses Aurora alleen maar sierlijker en mooier.

Ze zong en danste tot plezier van iedereen om haar heen.

Haar ouders maakten ondertussen flink gebruik van de krachtige demonen en angstaanjagende magie die de feeën hun hadden geschonken. Ze voerden vreemde en vreselijke oorlogen tegen hun burens die niet alleen hun vijanden uitdonden, maar ook een plaag vormden voor hun eigen land, dat vervuild en onvruchtbaar raakte. Op alle plekken waar het leger van de koning en koningin voorbijgetrokken was, groeiden alleen nog maar afgrijselijke zwarte en verwrongen gewassen.

En al gauw zag het overgrote deel van de bekende wereld er zo uit.

De vreedzame valleien, de overdadig groeiende boomgaarden, de glinsterende rivieren en de met sneeuw bedekte bergtoppen waarop de koning en de koningin zo jaloers waren geweest dat ze die zelf wilden bezitten, waren nu niets meer dan een kaalgeplukte woestijn waar hete, dodelijke windstromen doorheen bliezen en alleen nog de walgelijkste, onnatuurlijkste wezens woonden die door duisternis en magie waren voortgebracht.

En nadat de monsters alle andere dingen hadden opgeslokt, richtten zij hun afzichtelijke ogen op het kasteel van hun meesters.

Ondertussen werd de brave kleine prinses door haar eigen ouders zo goed als verwaarloosd. Ze droeg vaak lompen, behalve op die zeldzame momenten waarop de koning en koningin haar wel zagen staan en besloten haar aan te kleden alsof ze daadwerkelijk lid was van de koninklijke

familie, zodat alle overgebleven aanwezigen haar eens goed konden zien en bewonderen.

Aurora ging verbazingwekkend goed om met die slechte behandeling en sloot vriendschap met het slinkende aantal katten, muizen, honden, vogels en eekhoorns dat binnen de kasteelmuren woonde. Alle mensen die het kasteel nog steeds als hun thuis beschouwden, waren dol op haar.

Al waren ze nog net wat banger voor haar ouders.

Op zestienjarige leeftijd was Aurora een knappe jongedame geworden, en ze wist maar al te goed dat haar verjaardagsfeest een stuk minder belangrijk was dan de apocalyptische gebeurtenissen die zich in de wereld om haar heen voltrokken. Ze vergaf het haar ouders bij voorbaat dat ze die speciale dag zouden vergeten – zo was het met de vorige vijftien immers ook gegaan.

Toch trok ze haar mooiste jurk aan en bereidde ze zich voor om iedereen te begroeten met de sierlijkheid en het goede humeur waar ze om bekend stond. Er zou vast wel iemand zijn die eraan dacht en die haar zou feliciteren, misschien op een fluistertoon, zodat haar ouders het niet zouden horen.

Toen de klok het middaguur sloeg op haar verjaardag, waren de drie kwaadaardige feeën ineens verschenen.

‘We zijn gekomen voor wat ons is beloofd,’ zei de eerste.

‘We hebben de magie die jullie ons hebben gegeven niet langer onder controle!’ riep de koning.

‘Misschien moet je dan ook geen overeenkomst sluiten met de duivel,’ zei de tweede fee.

‘Jullie moeten ons redden!’ riep de koningin.

‘Nee,’ zei de derde fee. ‘En geef haar nu maar aan ons.’

Verward keek Aurora van haar ouders naar de feeën.

‘Wat... Wat is de bedoeling hiervan?’ vroeg ze, hopen – tegen beter weten in – dat ze dit helemaal verkeerd begreep.

‘Je moet gaan,’ zei de koningin vermoeid, en ze gebaarde naar de feeën.

‘NEE.’

Net als zestien jaar geleden was daar opeens een wolk van groene rook. Malafide verscheen. Ze zag er nu heel anders uit dan voorheen; ze leunde op een staf en haar prachtige gezicht was afgetobd en ingevallen. Een zwart gewaad en een zwarte mantel wapperden om haar heen alsof ze een stokoude pelgrim was aan het einde van een zeer lange reis.

‘Ik heb de volle zestien jaar nodig gehad om me voor te bereiden, maar nu zal ik mijn best doen om te voorkomen dat dit koninkrijk nog meer kwaad kent,’ sprak ze, nog steeds met krachtige stem. Ze tilde haar staf op en een groen licht straalde aan de bovenkant uit de kristallen bol.

‘Je hebt geen kracht om...’ begon de eerste fee.

‘VERDWIJN!’ riep Malafide. Ze gooide beide handen in de lucht en er schoten groene vlammen uit haar lichaam.

De drie feeën krijsten het uit en ze zweefden naar achteren terwijl ze opgingen in het niets; de kern van hun wezen keerde terug naar welke kwaadaardige plek het ook was waar zij vandaan waren gekomen.